

jo en lidt anden diskussion. Jeg er ikke sikker på, at det af borgerne alle steder opleves som en serviceforbedring – måske det modsatte.

Måtte jeg så sige om forespørgslen, at vores råd til finansministeren til de forhandlinger, der nu er gået i gang, er, at man jo ikke helt kan spørge, hvad det så egentlig er for et målebånd, man skal måle forhandlinger på, og hvad regeringen er parat til. Der kan vi jo alle sammen have forskellige ønsker. Jeg synes, at det fair målebånd som minimum for en regering, når befolkningen kigger på, hvad der er kommet ud af det her, må være, at vi stiller krav til regeringen om, at den er med til at sikre en økonomi for kommunerne og amterne, som betaler for den lovgivning, regeringen har et ansvar for, som betaler for de løfter, som borgerne har fået fra regeringen og ofte på kommunernes og amternes vegne, og som betaler for de forventninger, regeringen har skabt.

Det ansvar synes jeg er endnu tungere i år, i og med at den grad af ligeværdighed, der jo trods har været i de forhandlinger, i og med at kommunerne og amterne har haft en skatteudskrivningsret, fjerner regeringen nu definitivt med det lovforslag, som kommer til afstemning inden sommerferien, hvor man ikke fast laver et skattestop, men hvor man fastlåser skatterne i kommunerne og amterne. Derfor er det eneste sted, man kan hente pengene, ved besparelser. Derfor er ligeværdigheden i forhandlingerne fuldstændig væk, og derfor ligger der et endnu tungere ansvar på finansministeren.

Den ramme, man har til rådighed, er mindre, end den historisk nogen sinde har været. Af de 2 mia. kr., som regeringen siger der er til rådighed pr. år at forhandle om, har regeringen allerede disponeret over de 1,6 mia. kr., hvis vi kigger på det regeringsprogram, der blev offentliggjort efter valget. Det vil sige, at der kun er 400 mio. kr. inden for den ramme, regeringen har defineret der kan forhandles om, til staten, til kommunerne, til amterne, til sygehusene, til ældre, til folkeskole, til børnepasning, og hvad det nu er for nogle helt centrale velfærdsområder, vi taler om her. Jeg er overbevist om, jeg er sikker på, at det på ingen måde kan opfylde det krav, man må stille til regeringen om, at den lever op til sine egne løfter på kommunernes og amternes vegne, fordi de centrale velfærdsopgaver ligger derude.

Kl. 16.10

Så må jeg sige til sidst, også i relation til det forslag til vedtagelse, som er fremsat også på vo-

res vegne, at vi mener, det er uanstændigt, at når vi skal til kommune- og regionsrådsvalg den 15. november, vil ingen af kandidaterne i nogen kommune ane, hvilken økonomi denne kommune har at disponere efter. De valgprogrammer, som partierne laver, de løfter, man giver vælgerne, ved man ikke om der er noget politisk belæg for at kunne realisere, eller om der sker det, der er mere sandsynligt, at man bliver tvunget ud i massive besparelser af regeringen.

Derfor har regeringen en pligt til at lægge tingene offentligt og åbent frem inden kommune- og regionsrådsvalget den 15. november.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det står jo rimeligt klart både efter de korte bemærkninger fra hr. Ole Stavad tidligere og også efter ordførerindlægget, at Socialdemokratiet synes, det er fuldstændig vanvittigt, at man opererer med en realvækst i det offentlige forbrug på 0,5 pct., for det giver overhovedet ikke mulighed for at imødekomme de berettigede ønsker, kan vi forstå på hr. Ole Stavad, som der er bl.a. fra kommuner og amter.

Mit meget, meget enkle spørgsmål til hr. Ole Stavad er derfor: Hvad vil den rigtige ramme være? Hvad må realvæksten være? Nu har Socialdemokratiet tidligere opereret ud fra en 2010-plan og haft overvejelser om, hvad en holdbar vækst i de offentlige udgifter må være. Så mit spørgsmål er såmænd bare, hvad er den socialdemokratiske position i forhold til det?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg mener, at det krav, man kan stille til en regering, er, at de løfter, en regering giver befolkningen, de love, som den gennemfører i Folketinget, de forventninger, den skaber hos borgerne, kan den ikke tørre af på folkevalgte i kommuner og amter, som skal bære ansvaret for at sige, at det alligevel ikke kan realiseres.

Der må regeringen enten gå ud og tage den ærlige debat med befolkningen og åbent og ærligt erkende, at den politik, regeringen står for, uundgåeligt vil betyde nedskæringer på centrale områder, i stedet for at komme med en masse løfter om bedre folkeskole, mere ældreomsorg og bedre sygehuse og derefter forhindre kommunerne og de folkevalgte dér og i regionerne og amterne i at kunne realisere det, fordi den først fjerner deres mulighed for skatteudskriv-